

Museumnacht Antwerpen – 7 augustus 2010

AMUSEE VOUS FAST FORWARD

TIJDENS DEZE MUSEUMNACHT SLEURT AMUSEEVOUS
JE MEE IN EEN HEUSE REIS DOOR DE TIJD, BESTEMMING:
THE FUTURE AND BEYOND!

Stippel zelf je eigenzinnige reisroute langs de Antwerpse musea
uit en ontdek in elk museum een nieuw venster op de toekomst!

Jelle Sluyts 12

Over de reeks True Love: “Ik dacht dat ik een koppel ging fotograferen dat door vele mensen als sociaal vreemd omschreven zou worden. Het bleek dat ze alleen elkaar nodig hadden. Het was echte liefde, op hun manier.

Els Louwette 13

Zoals de titel, Els in Wonderland, al verkapt, komt Els Louwettes inspiratie uit Alice in Wonderland. Vooral de vervreemding van de alledaagse wereld zoals wij ze kennen, vindt ze het meest inspirerende. Een tea party heeft ze vervreemd door theeservies om te vormen tot sieraden. Op het eerste zicht heb je niet door dat het juwelen zijn maar zodra je het tasje wilt oppakken, merk je dat het oortje los zit. En als je goed kijkt zie je dat er saffiersteentjes in het oortje verwerkt zijn. Zo is dat ook bij een andere tas, waar je een oortje wilt vastnemen er een parelketting uitkomt. Ook de typerende teut van een theekan is niet meer bruikbaar om thee uit te schenken maar wel om als broche te dragen. Door het omdraaien van de teut krijgt men een grotere vervreemding omdat de link met theeservies niet direct merkbaar is. Het thee drinken wordt een plezierige zoektocht naar juwelen.

Wendy van Wylsberghe 14

Hoe dicht kun je staan naast iemand die je niet kent, hoe ver is té ver, tot waar reikt je fysieke ruimte? Het is enkel toegestaan om dicht bij iemand te staan als je ze goed kent. Te ver van elkaar afstaan beïnvloedt de communicatie ook. Op de tram, een festival, in een drukke ruimte wordt deze notie van een eigen ‘zone’ op zijn kop gezet, maar toch probeer je op een zekere manier je persoonlijke ruimte te bewaren. Met open hardware en vrije software, textiel, leds maakte Wendy Van Wylsberghe met Don’t stand so close to me een speels interactief werk rond intimiteit en fysieke proximiteit, onder een Free art license.

Thierry Mortier 15

Als “semiotic architect” bouwt Thierry Mortier betekenisvolle architecturen. De gebruikte “format” is n.o.i.s.e. art (new outlooks in semiotic engineering) dat, ongeacht het medium, op het eerste gezicht steeds “white noise” of sneeuw-op-tv nabootst. Enkel bij nadere inspectie ontdekt de toeschouwer dat de “noise” werd opgebouwd aan de hand van betekenisvolle units (signs, symbols, indexes ...) die ad infinitum worden herhaald. De focus van het werk is het eindeloze spel tussen wat betekenisvol is & wat niet, tussen de “insider” en de “outsider”. Alles is tegelijkertijd betekenisvol voor sommigen & betekenisloos voor anderen. Elke leek is tegelijkertijd een ingewijde & vice versa. De context & de voorkennis bepalen hoe een werk ontvangen wordt. Enkel het esthetisch heeft de kunstenaar in handen. Of zoals de Yuri Lotman schreef: “Art [...] is capable of transforming noise into information”. RnR (Regine’s Regal noise Ruff), het werk dat hij presenteert in het Modemuseum wordt getoond in de hoedanigheid van een molensteenkraag.

VORM: KRYSZTOFF.BE VU: MICHELLE COENEN, BRUSSELSESTRAAT 63, 3000 LEUVEN

AmuseeVous

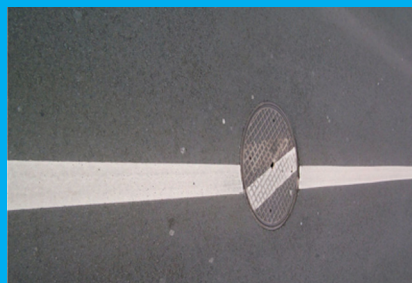
FOTOMUSEUM

M. PLANTIN-MORETUS/PRENTENKABINET

MIDDELHEIMMUSEUM

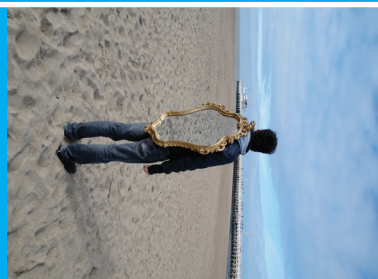
MODEMUSEUM

JEREMY SWINNEN 9

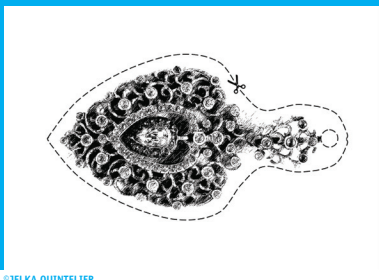
©JEREMY SWINNEN

JONAS VANSTEENKISTE 10

©JONAS VANSTEENKISTE

JELKA QUINTELIER 11

©JELKA QUINTELIER

JELLE SLUYTS 12

©JELLE SLUYTS

THIERRY MORTIER 15

©THIERRY MORTIER

ELS LOUWETTE 13

©ELS LOUWETTE

WENDY

©WENDY VAN WYLSBERGHE

VAN WYLSBERGHE 14

Ellen Lootens 1

“Geloven. Het is me wat. Een 21-jarige vriendin van me heeft me inspiratie gebracht voor het thema van mijn eindwerk. Een heel gelovig meisje voor wie ik enorm veel respect blijf hebben. Ik heb ze beter leren kennen, die groep gelovige mensen uit m’n omgeving. Eén voor één prachtige mensen die veel te vertellen hebben. En niet te vergeten dat zij het zeer zeker even moeilijk hebben als iedereen onder ons. Je moet het toch allemaal maar kunnen. Maar in mezelf zal een eeuwige twijfel blijven voortbestaan omtrent geloven en Christelijk zijn. *Het enige dat ik zeker weet is dat zij hun leven verder vervullen met liefde dat recht uit het hart komt. Geloven is zeker weten dat je twijfelt.* - FREET DE JONGE –”

Griet Liekens 2

De gevilde konijnen van Griet Liekens kennen geen schroom. Zonder vacht, naakt en glanzend hangen ze zwijgend in de keuken. Haar sculpturen roepen in eerste instantie vaak een reactie van verbazing en soms ook afschuw op: uitvergrootte insecten, dode gouden vogeltjes in kooien, een slapende larf,... het zijn beelden die een onmiddellijke impact op je netvlies hebben. De sculpturen van de geslachte konijnen vormen een spannend verhaal in dialoog met de vele jachtaferelen die het Rubenshuis rijk is.

Geoffrey De Beer 3

U.F.O’s worden traditioneel met sceptis en andere minachtende houdingen ontvangen. Hoewel er duizenden ooggetuigenverslagen op papier en film werden vastgelegd, blijft de herkomst van deze objecten meestal speculatief. Bij zijn Close Encounters of the Art Kind gebruikt Geoffrey de Beer de “schilderkunst” als alternatieve landingsplaats voor ongeïdentificeerde vliegende objecten. Hij schildert zijn “invaders” op bestaande banale landschapsschilderijtjes die hij haalt uit kringloopwinkels. Deze hebben meestal decennia lang bij grootmoeders en oude tantes aan de muur gehangen zonder dat er in het geschilderde landschap iets opmerkelijk interessant gebeurde. De U.F.O. invasies brengen terug leven in de brouwerij.

Elise Lepage 4

In het werk ‘Fantastic Voyages’ eigent Elise Lepage zich beelden toe uit fresco’s van de schilder Giotto (circa 1267 – 1337). Door de toevoeging van andere beeldelementen krijgt het materiaal een andere wending. Veranderde, onrealistische dimensies geven het werk een surreële inslag. De titel verwijst naar de ingebeelde reis van Dante door de kringen van het inferno, al lijkt dit inferno zich bij klaarlichte dag te voltrekken. Het werk werd door Museum Mayer van den Bergh uitgekozen als jonge tegenhanger van hun Dulle Griet en de gelijkenissen met de beeldtaal van Brueghel in dit werk zijn duidelijk.

Edith Ronse 5

Edith Ronse maakt ogenschijnlijk herkenbare beelden, gebaseerd op de idee van ‘lichamelijkheid’. Ze gebruikt de ‘eenvoud’ van het lichaam als complexe drager van vorm, huid, massa, kleur..., en als drager van emotie. Door voor deze vorm van ‘figuratie’ te kiezen en gebruik te maken van specifieke houdingen, materialen en uitdrukkingen, en door ze op een bevragende manier in de ruimte te plaatsen, wordt ook hun directe herkenbaarheid in vraag gesteld. Ze hebben een aantrekkingskracht maar houden de toeschouwer op een afstand. Ondanks het feit dat de beelden zich kenmerken door fragiliteit en subtiliteit, nemen ze door hun aanwezigheid de ruimte in en dringen ze zich aan de toeschouwer op.

Samen met CinemaZuid selecteerden we nog een groep experimentele jonge filmmakers. Hun producties worden gepresenteerd om 19u, en vervolgens nog 5 keer vanaf 22u30 tot en met 01u.

Camiel Hermans “Small Deaths”, 4’3” 6

Carola Mücke “Negeraufstand ist in Kuba”, 2’57”

Griet Teck “Mindwash”, 2’33”

Nicole Franchy “Ruricancho – Mapping demographic Patterns on mutating cities”, 4’25”

Tom Van Gestel “Terzo Mondo”, 7’12”

Floris Vanhoof “2206”, 9’24” 7

Johan Bruninx 8

Johan Bruninx studeerde af aan de Design Academy van Eindhoven. Gefascineerd door het verleden experimenteert hij met materialen en technieken. Oud speelgoed krijgt een nieuw leven in een postmodern kleedje. Zo worden kinderhelden als Mickey Mouse onthoofd om daarna samengesmolten en verzilverd te worden met het kopje van Pokemon lieveling Picachu. Door het mixen van vroeger en nu transformeert hij verloren objecten tot iets dierbaar.

Jeremy Swinnen 9

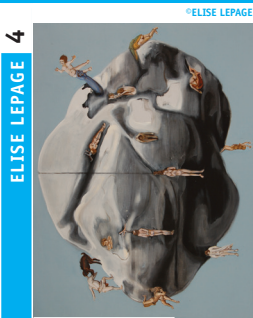
Jeremy Swinnen vertrekt in zijn werk vanuit dagdagelijkse en ingeburgerde codes, tekens en symbolen, die hij vervolgens ten allen koste tracht te ondermijnen. Zo probeert hij bij de toeschouwer verwarring te zaaien en verwondering op te wekken. Door deze voortdurende omkering van bekende beelden of situaties worden we aangemoedigd om ze te herevalueren. Hoewel we dus als toeschouwer in een bevreemde situatie worden geplaatst, blijft de ontmoeting met het kunstwerk, door middel van de droge, humoristische toon die de kunstenaar hanteert, toch steeds lichtvoetig en persoonlijk.

Jonas Vansteenkiste 10

Waar Vansteenkiste met zijn werk I’ll Be Your Mirror expliciet refereert aan de roman ‘Le Rouge et le Noir’ van de Franse naturalist Stendhal, viel mij in eerste instantie vooral op hoe het werk erin slaagt het publiek nadrukkelijk op zichzelf terug te werpen. Deze uitwerking zegt niet alleen iets over de dynamiek en de zeggingskracht van het — uiteindelijk visueel vrij eenvoudige – werk, maar zet vooral ook een verraderlijk spel van zelfbespiegeling, van woord en wederwoord en van letterlijke ‘deelname’ in werking: de spiegel kan de geïrriteerde blik van een kijker opvangen, maar kaatst hem onmiddellijk ook netjes terug naar de zender – die vervolgens zichzelf boos in de ogen staat te kijken. Dat maakt van dit werk tegelijk een heerlijk gemeen truukje als een pertinente vraagstelling over thema’s als zelfbeeld, participatie, en de driehoeksrelatie tussen maker, kijker en kunstwerk. (Cin Windey)

Jelka Quintelier 11

Het begrip ‘juweel’ wordt vaak geassocieerd met ‘kostbaar’. Deze uitknipbare juwelen in papier gaan hier tegenin. Niet enkel de draagbaarheid van het sieraad wordt hier in vraag gesteld, maar ook zijn waardevol karakter en geladenheid. De cut-out juwelen zijn erg grafisch, makkelijk verdeelbaar en reproduceerbaar, iedereen kan ze dragen. Het sieraad krijgt een andere definitie. In het kader van de tentoonstelling HarT voor HarD, ontwierp Jelka Quintelier een reeks cut-out jewels.

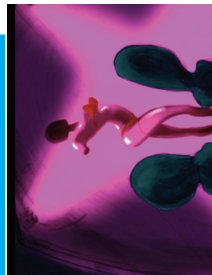
ELISE LEPAGE 4

GEOFFREY DE BEER 3

JOHAN BRUNINX 8

CAMIEL HERMANS 6

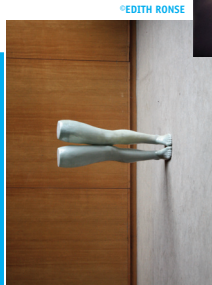
GRIET LIEKENS 2

FLORIS VANHOOF 7

ELLEN LOOTENS 1

EDITH RONSE 5